

[Gert Petersen]

Statsministeren har en tilsvarende argumentation. Hvis jeg ikke husker meget forkert, så hedder det i statsministerens åbningstale ligefrem, at der kan blive tale om, at vi må øge udgifterne eller forstærke forsvaret på grund af sådanne amerikanske hensigter.

Jeg tror, det er fuldkommen rigtigt, at USA vil indlede en vis nedrustningsproces, og det er der altså også en række andre lande der vil.

Hvad bliver så konsekvensen af det, hvis man fører den argumentation igennem? Den Tyske Forbundsrepublik i den nye skikkelse reducerer militæret fra 650.000 mand til 370.000 mand og foretager tilsvarende reduktioner i materiel osv. I Holland har man, så vidt jeg er orienteret, vedtaget en betydelig reduktion af militæruddgifterne. I England er man også i gang med at reducere militær og militæruddgifterne.

Jamen er det, man forestiller sig fra statsministerens og hr. Ivar Hansens side, da, at når alle de andre nu nedrufter, så skal Danmark være NATO's pindsvin? Nej, ikke pindsvin; her må der virkelig være tale om skjold. Fordi de andre får mindre og mindre militær, skal vi altså have mere og mere. Ærlig talt, ved I hvad, det tror jeg ikke Danmark kan klare. Der tror jeg alligevel at regeringen og hr. Ivar Hansen har taget for stor en opgave på sig.

Jeg tror derfor også, det vil være mere logisk, om vi fulgte trit, nemlig nedad, når det drejer sig om militæruddgifter og militær. At vi altså brugte den nye udvikling til at flytte ressourcer fra militær til fornuftigere ting, nu da der ikke længere set fra noget synspunkt er det samme behov, som der var tidligere.

På samme måde kom jeg også til en konklusion om en meget fremtrædende position for Danmark i statsministerens verdensopfattelse i hvert fald, da jeg hørte hans afsluttende bemærkninger her.

Jeg fik det indtryk, at et meget vigtigt argument for regeringens økonomiske politik var, at det går ad h til i alle de andre lande: De har større gæld, de har lige så meget arbejdsløshed. Det er den rene elendighed.

Blandt de blinde er den enøjede jo konge, og her stod Danmark næsten som den enøjede konge. Ja, man fik indtryk af ligesom tidligere, når det drejer sig om forsvaret og militæret, at Danmark næsten skulle være det lokomotiv, der skal trække de andre i gang. I hvert fald lød det sådan, da statsministeren talte.

Nu gør ord alene det jo ikke. Jeg vil godt indrømme, at hvis det var gyldne ord, som klarede problemerne, så ville Danmark være kommet langt med den nuværende statsminister.

Men forholdet er jo bare det, at ude i befolkningen har man et helt, helt andet billede af virkeligheden. Jeg er helt sikker på, at mindst halvdelen af den danske befolkning slet ikke vil kunne genkende den virkelighed, statsministeren beskriver. Og blandt den øvrige halvdel vil der også være mange, som vil være i tvivl om, at det er deres eget land, statsministeren taler om. Men det er da givet, at hos en fjerdedel eller en tredjedel kan man genkende virkeligheden.

Derfor har jeg det håb, at vi kan slippe af med den regering, at det bliver muligt i forbindelse med finansloven. Og jeg er ligeglad med hvem, jeg stemmer finansloven ned, bare vi slipper af med regeringen og får udskrevet valg og befolkningen får mulighed for at skabe en noget anden virkelighed, bare en lidt anden virkelighed end den, der er den reelle i øjeblikket, selv om statsministeren benægter det.

Statsministeren skal ikke være bange for, at det er det flertal, som stemmer finansloven ned, der derefter udgør alternativet. Det princip har vi ikke i Danmark. Det har de i Forbundsrepublikken, hvis ikke jeg tager meget fejl. Det er det, man kalder konstruktivt veto.

Det har vi faktisk ikke i den danske grundlov.

Derfor vil valgkampen blive ført fra vores side på et andet flertal, bestående først og fremmest af Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti. Jeg kan godt love statsministeren, at selv om der er meningsforskelle mellem vores partier, ligesom der så sandelig er det mellem regeringspartierne – det har man jo erfaret meget om – så er vi i stand til at præstere et både levedygtigt og regeringsdygtigt alternativ til den sørgelige forestilling, som vi nu har oplevet i en årrække, og som faktisk er blevet mere og mere sørgelig.

Så vil jeg sige til allersidst om Fremskridtspartiet, at for sagens skyld vil jeg nøjes med at konstatere, at der altså er nogle enkelte politikere, 2 eller 3, som står for dette vanvittige og dødsensfarlige synspunkt om Danmark muhammedanerfrit, men at det ikke er Fremskridtspartiets synspunkt. Jeg har ikke været ude på at udnytte Fremskridtspartiet i polemik. Jeg er meget alvorligt bekymret over det synspunkt, og